

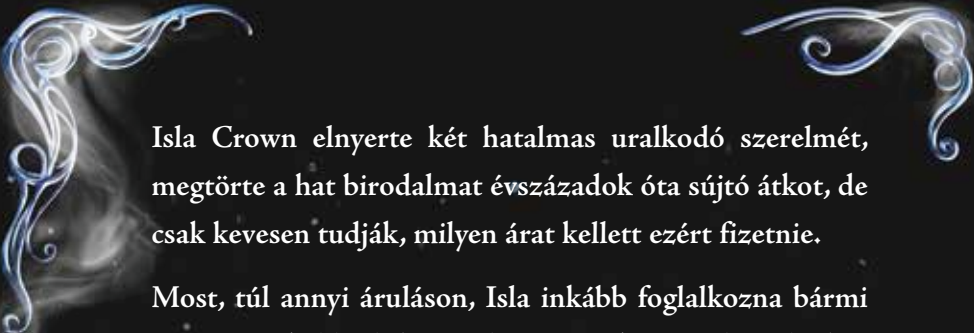
ALIGHTARK BESTSELLERSZERZŐJE

NIGHTBANE

ALEX ASTER

Dream
válogatás

Isla Crown elnyerte két hatalmas uralkodó szerelmét, megtörte a hat birodalmat évszázadok óta sújtó átkot, de csak kevesen tudják, milyen árat kellett ezért fizetnie.

Most, túl annyi áruláson, Isla inkább foglalkozna bármi mással, inkább fedezné fel az átok alól felszabadult Lightlark csodás helyeit, mint hogy két birodalom újonnan megkoronázott vezetőjeként teljesítenie kelljen uralkodói kötelességeit. De nem tud elmenekülni a felelősség elől, mivel nem mindegyik uralkodó fogadja el a Centenáriumon aratott diadalát, és olyanok is akadnak, akik kételkednek abban, hogy hatalomra jutása megérdemelt volt.

Emellett egy új, sötét fenyegetés árnyéka vetül a szigetre, és Isla rádöbben: a biztos halál közeledik Lightlark felé. Ahhoz, hogy ezt megállíthassa, fel kell fednie a múltja titkait, és mérlegelnie kell a népe iránti felelősségét. De ami a legnehezebb: szembe kell néznie saját, áruló szívével, amely egyszerre dobog Oróért és Grimért.

Isla megpróbálja felfedni a titkos ármánykodásokat, miközben megállíthatatlanul száguld két lehetséges sorsa felé, és ő maga sem tudja, melyikre vágyik igazán.

© JENNIFER TRAHAN

ALEX ASTER

bestselleríró, akinek a Lightlark-sorozat (amelyből hamarosan mozifilm is készül) és a kolumbiai származása által inspirált Emblem Island-sorozatot köszönhetjük. Könyvei felkerültek a The New York Times, a Wall Street Journal, a Publishers Weekly és a USA Today bestsellerlistáira is. A Pennsylvániai Egyetemen summa cum laude minősítéssel szerzett diplomát angol irodalomból.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.asterverse.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Alex Aster Nightbane című regénye káprázatos és fantáziadús utazás, amely már az első oldalon megragadja az olvasót, és nem is engedi el többé. A szereplők szinte meglev-enednek, tetteik háttérében olyan összetett okok állnak, és olyan lenyűgöző íven halad a sorsuk, hogy képtelen vagy letenni a könyvet. A cselekmény bővelkedik váratlan fordulatokban és titkokban, a történet pedig egyszerre kiszámíthatatlan és lenyűgöző.”

Amazon

„Ha rajongsz a fantasyregényekért, és érdekel a műfaj sötétebb oldala, akkor a Nightbane kötelező olvasmány számodra. Erőteljes, izgalmas könyv, a Lightlark méltó folytatása, amellyel Alex Aster bizonyítja, hogy a modern fantasy mestere.”

Goodreads

„Az első könyvet egyértelműen élveztem, ezt viszont kifejezetten szerettem. Üdítő volt, hogy megismerhettem Isla és Grim háttértörténetét, de imádtam az Oróval közös pillanatokát is. Különösen tetszett, ahogy a cselekmény múlt és jelen között váltakozott. Alig várom a harmadik kötetet!”

Barnes & Noble

Dream
válogatás

ALEX ASTER

NIGHTBANE

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ FEJEZET

A PÁNCÉLTEREM

Isla Crown a halál ízét érezte a nyelvén.

Pillanatokkal korábban nyitotta ki a Tükörpalota rejtett páncéltermét. Odabent kavargott a varázserő, olyan nyelven suttogott, amit nem értett, és olyasvalamit szólított meg benne, ami mélyen rejtőzött, a csontjaiban. A hívás sürgetőnek tűnt, félreérthetetlennek, mintha olyan kérdésre adott volna választ, amelyről Isla valahogy megfeledkezett.

Az elhagyatott palota többi része darabjaira hullott, de ez az ajtó az átkok során mindvégig zárva maradt. Ősei mindent megtettek azért, hogy titokban tartsák. Koronája volt az egyetlen kulcs hozzá, és Isla arra gondolt, miközben felrántotta az éktelenül csikorgó ajtót, hogy bizonyára okkal rejtették el ilyen alaposan.

A szíve a torkában dobogott, mikor végre benézett a helyiségbe. De mielőtt bármit is láthatott volna belőle, egy erő csapott ki a résen, mellkason vágta, és átrepítette a termen.

Az ajtó becsukódott.

Egy pillanatra csend lett. Szinte béke volt: manapság a legáhíttabb és legritkább luxus. Az utóbbi időben mást nem is mert kívánni. Békét a mellkasában lüktető fájdalomtól, miután korábban egy nyílvesző kettéhasította a szívét. Békét a gondolatoktól, amelyek úgy pusztítottak az agyában, mint rovarok a rothadásban. Annyi mindent veszített el és nyert az elmúlt hetekben, a nyereség mégsem kompenzálta a veszteséget.

Csak egy pillanat erejéig, de végre ki tudta üríteni az elméjét.

Egészen addig, amíg a kőpadlóra nem zuhant, és békéjét fel nem váltotta egy véres látomás.

Testek. Véres, elszenesedett testek. Nem tudta, milyen birodalmakból származnak; csak a bőruket és a csontjait látta. A sötétség úgy ömlött szét a holttestek körül, mint tinta a felborult tartóból, de nem ülepedett le, nem folyt szét, és nem tűnt el.

Nem. Ez a sötétség felfalással fenyegette.

Miután végzett a többi testtel, felé fordította a figyelmét. Az indák kúszni kezdtek, hidegek és nyirkosak voltak, mint az élettelen végtagok. Mielőtt megmozdulhatott volna, az árnyékok szétnyitották az ajkát, és arra kényszerítették, hogy igyon a sötétségből. Levegőért kapkodott, de csak a halált ízlelte.

Minden elsötétült, a csillagok, a hold és a nap csak gyertyának tűntek, amelyeket egyenként oltottak el.

Aztán megszólalt a sötétség.

– *Isla!* – Az ő hangja volt. *Grim* hangja. – *Gyere vissza hozzám! Gyere vissza!*

Egy szempillantás, és máris újra a Tükörpalotában volt, ahol a napfény megtört, és csontvázszerű ágak karcolták a megmaradt üveget, úgy nyúlva utána, mintha kezek volnának.

Aztán Oro. Egy pillanat alatt ott termett, a karjába vette. Nem voltak rá jellemzők az efféle színpadias gesztusok, ami csak még aggasztóbbá tette a rémületet, amely kiült az arcára.

Isla felemelte a kezét, és rájött, hogy vér folyik az orrából, a füléből, a szeméből, végig az arcán. Ránézett a vérre az ujjain, és csak arra tudott gondolni, amit látott.

Mi volt ez? Egy látomás?

Figyelmeztetés, hogy mit tesz Grim, ha ő nem tér vissza hozzá?

Nem tudta, de egy dolog világos volt: amint kinyitotta az ajtót, valami ismét becsukta. Valami volt abban a szobában.

És nem akarta, hogy Isla megtalálja.

MÁSODIK FEJEZET

IGAZSÁGOK ÉS HAZUGSÁGOK

Elutasított – mondta Isla. Ennek nem volt semmi értelme. Az erő hívta őt; érezte. Akkor miért csapódott be újra az ajtó? A király aranykoronája megcsillant, ahogy hátrahajtotta a fejét, és a lányt tanulmányozta. A férfi olyan messzire állt az ágytól, ahol Isla ült, amennyire csak a szoba lehetővé tette.

Nem számított. A lány még ilyen távolságból is érezte a fonalat, amely összekötötte őket. Valami olyasmit, mint a szerelem.

Valami olyasmit, mint a varázserő.

Oro végre megszólalt.

– Még nem állsz készen. Nem hiszem, hogy a koronád az egyetlen kulcs. Ha nem arra szánták, hogy könnyen ki lehessen nyitni, akkor a páncélterem ajtaját úgy védték le varázslattal, hogy csakis egy Vadonc uralkodót bocsásson be.

– De hát én *az* vagyok...

– Olyat, aki tudja használni a képességeit.

Ó!

Isla felnevetett. Nem tehetett róla. Persze, a sziget továbbra is megtalálja a módját, hogy ő, a királynő, alkalmatlannak érezze magát. Ezen a ponton ez már olyan volt, mint egyfajta játék.

– Ha ez igaz, akkor azt hiszem, továbbra is zárva marad az az ajtó – mondta, és figyelmesen bámult egy foltot a fa-

lon. Az egyedüli, még életben lévő vadoncmesterek a gyámjai voltak – és ha még egyszer meglátja azt a két némbert, biztosan végez velük, amiért megölték a szüleit. Meg minden hazugságért, amivel őt traktálták.

A csend felforrt és kiáradt. Szinte *érezte* Oro aggodalmát a levegőben, átszötte a forróságot. Ellenállt a készletésnek, hogy a szemét forgassa. Az összes dolog közül, amit átélt, messze nem az volt a legrosszabb, hogy egy csökönös ajtó „felmosta vele a padlót”.

Gyűlölte a férfi aggodalmát, és gyűlölte magát a düh miatt, amely megkeményedett benne, mint egy penge, és még egy olyan ártatlan dologra is lecsapott, mint az aggodalom. Mostanában azonban úgy tűnt, nem tud uralkodni az érzelmein. Néha felébredt, és nem volt energiája felkelni az ágyból. Máskor annyira dühös volt, hogy a Vadszigetre ment, csak hogy legyen hol sikítania.

– Megtanítalak rá – mondta a király.

– Nem vagy vadoncmester.

– Tényleg nem – ismerte be a férfi. – De négy birodalom erejét sajátítottam el. A képességek eltérőek, de a használatuk hasonló. – Hangja szelíd volt, szelídebb, mint amit Isla megérdemelt. – Így tudtam használni a *te* hatalmat is.

Így volt rá képes, hogy megmentse. A sziget magja eleve nem megfőzte volna Islát, ha Oro nem használja fel a kettesük közötti köteléket arra, hogy a Tükörpalotában magához ragadja az erejét. Ez volt az a pillanat, amikor Isla számára kiderült, mit érez a férfi iránt. A tény, hogy Oro hozzáfért a képességeihez, azt jelentette, hogy a lány szereti őt.

Bár azt sem tudta, mi az a szeretet.

Szerette a gyámjait.

Szerette Celeste-et.

Egy bizonyos ponton szerette *Grimet* is.

A látomás. Halál, sötétség és pusztulás. Fenyegetés volt? Pillantás a jövőbe?

A nyakában lévő súlyt most még nehezebbnek érezte. A nyakláncot, amelyet Grim a Centenáriumon ajándéko-

zott neki, lehetetlen volt eltávolítani, mert igen, megpróbálta. Volt rajta egy kapocs, de képtelenség volt kinyitni. Úgy tűnt, nincs mód arra, hogy levegye. Csak ő érezte, hogy rajta van. Oro azt sem tudta, hogy létezik.

Isla azon tűnődött, vajon Grim is olyan-e, mint az a nyaklánc – éppannyira kitartó, és éppúgy nem hajlandó őt elengedni? Embereket ölne csak azért, hogy megkapja?

– El kell mondanom valamit. – Fontolgatta, hogy megtartja magának a történeteket. Ha csak ő lett volna érintett, talán meg is teszi. Megtörte az átkot. Több időt érdemelt volna a felépülésre. A Centenáriumon szerzett vágásai és zúzódásai eltűntek, de egyes sebek láthatatlanok voltak, és sokkal tovább tartott a gyógyulásuk, mint a felszakadt bőrre és a törött csontoké. – A Tükörpalotában... volt egy látomásom.

Oro a homlokát ráncolta.

– Mit láttál?

– Halált – felelte Isla. – Őt... – Nem akarta hangosan kimondani a nevét, mintha pusztán ezzel megidézhetné az árnyékból, életre kelthetné, és nem csak az elméjében. – Sötétség vette körül. Mindenhol holttestek heverték. Az árnyak *felém* nyúltak... – Összerándult. – Olyan volt, mintha háború dúlna.

Úgy nézett ki, mint a világvége.

Hóhullám söpört végig a szobán, Oro haragjának egyetlen jele. Sima arca kifejezéstelen maradt.

– Nem fog leállni, amíg meg nem kap téged.

Isla megrázta a fejét.

– Én *téged* választottalak... Úgy érzi, hogy elárultam. Lehet, hogy fikarcnyit sem törődik velem.

Nem úgy tűnt, mintha Oro ezt elhinné. Isla lehunyta a szemét.

– Még ha így is van, szerinted háborút indítana értem? Kockáztatná a saját emberei életét?

– Azt hiszem, pontosan ezt tenné – mondta Oro, és tekintete a távolba révedt, mintha gondolataiba merült volna.

– Isla. El kell kezdened a kiképzést, és nem csak azért, hogy bejuss a pánccéltérembe.

Kiképzés. Ez túl nagy erőfeszítésnek hangzott egy olyan ember számára, akinek mindennap alkudoznia kellett önmagával, hogy ki tudjon mozdulni a szobájából. Régen nem volt ilyen. A kiképzés szükségességét úgy verték bele, mint drágaköveket a kard markolatába. A lényegéhez tartozott.

Most azonban fáradt volt, bár inkább mentálisan, mint fizikailag. Csak időt akart, hogy felépüljön, de miért érezte magát ettől Lightlark legönzőbb emberének?

Szerencsére volt más kifogása is, mint a saját vonakodása.

– Tudod, hogy nem tehetem. – Királyként Oro volt az utolsó megmaradt Eredeti uralkodó, aki a még meglévő erők mindegyikét – az Égkékek, a Csillagfényesek, a Holdfényesek és a Verőfényesek hatalmát – használni tudta. Elvileg lehetetlen volt, hogy bárki más, aki nem az ő vérvonalából való, egynél több képességgel szülessen. Aurora szerint – akit Isla egykor a legjobb barátnőjének, Celestenek hitt – a lányban a Vadoncok és az Éjsötétek adottságai úgy összekeveredtek, hogy nagyrészt használhatatlanná váltak, hacsak egy Éjsötét fel nem szabadítja őket.

– A varázseróm...

– Van erre egy tervem.

Persze, hogy volt. Isla makacsul összeszorította a fogait.

– Nincs időm semmiféle kiképzésre. Vissza kell mennem a Vadoncokhoz.

– Nekik is arra van szükségük, hogy a lehető legtöbb erőre tegyél szert.

Miért volt Oro annyira oda azért, hogy Isla tanuljon? És ő maga miért is volt annyira ellene?

– Ez csak figyelemelterelés – próbált magyarázkodni a lány. – Később is megtanulhatom. Miután gondoskodtam a népemről. Miután megfejtettük az Éjsötétek fenyegetésének mibenlétét, ha a látomásom egyáltalán valós.

– Most tiéd a Csillagfényes uralkodók hatalma is, Isla – mondta Oro gyengéden. Amikor Isla megölte Aurorát, egy ősi ereklyét, a Kötéskészítőt használta, hogy ellopja a Csillagfényesek összes erejét. A tette kikapuként szolgált a prófécia azon részének beteljesítésére, amely szerint egy uralkodónak meg kell halnia ahhoz, hogy megtörjenek az átkok. Az uralkodó hatalma egyben népének életerejét jelentette. Minden Csillagfényes odaveszett volna Aurorával együtt, ha Isla nem lopja el ezt az erőt.

Két birodalomért lett felelős, amikor még egynek az irányítására sem alkalmas.

– Lehet, hogy a Vadoncok és az Éjsötétek ereje mindvégig szunnyadt benned – folytatta Oro –, de ez nem fog. A képességeid túl hatalmasak. Ha nem tanulod meg irányítani őket, akkor ők fognak irányítani téged.

Ez valószínűtlennek tűnt. Az elmúlt pár napban pár-szor megpróbálta használni a Csillagfényesek erejét. Egy toll mozgatásához. Hogy varázserejével le tudja fűjni az erkélyről. De nem jött össze. Még abban is kételkedett volna, hogy a Kötéskészítő egyáltalán működött, ha a Csillagfényesek nem lettek volna még mindig életben.

– Isla. – A gyengédség, ahogy Oro a nevét kimondta, csak egy kicsit tompította a lány dühének és fájdalmának védekező éleit.

– Igen?

A férfi tett felé egy lépést, aztán még egyet, így a lány fürdőzhetett a melegében, annak ellenére, hogy a férfi még mindig messzebb volt, mint ő szerette volna.

Oro az ágya lábánál állt, és őt tanulmányozta.

– Mondd, hogy velem fogsz edzeni! És gondold is komolyan!

– Rendben – mondta Isla gyorsan, csak azért, mert tudta, hogy Oro ezt akarja hallani. Csak azért, mert ma-napság bármit megtenne, hogy ne gondoljon a Centenáriumra és a történtekre. – Veled fogok edzeni. Komolyan mondom.

– Micsoda túláradó lelkesedés! – jegyezte meg a férfi szarkasztikusan.

– *Eszméletlenül* izgatott vagyok – vetette oda neki a lány sziszegve.

Oro szigorúan nézett rá.

– Ugye tudod, hogy tudom, hogy hazudsz?

Persze, hogy tudta. Ez volt Oro adottsága, az a plusz erő, amelyet az uralkodók gyakran a távoli vérvonalakból örököltek. Isla elképzelte, ahogy a sors jót szórakozik azon, hogy pont ők alkotnak egy párt: egy notórius hazudozót olyasvalaki szeret, aki mindig megéri az igazságot.

Ahelyett, hogy csak bámult volna Oróra, Isla inkább fogta magát, és nagy örömmel váltott témát, a férfit véve célba. A kíváncsiság a legjobb figyelemelterelés. Hát nem ebből áll az élet – gondolta –, fájdalmas pillanatokból, amelyeket figyelemeltereléssel fűzünk egymáshoz?

– Milyen érzés? – kérdezte, és felült az ágyban.

Ruhája vékony pántja lecsúszott a válláról. Figyelte, ahogy a férfi azt a pántot nézi.

– Milyen érzés? – visszhangozta a király, szemét a frissen lecupaszított női vállra függesztve.

Valami megmozdult a lány mellkasában. Nem gyakran vette észre, hogy Oro bámulja. Egészen addig a pillanatig, amikor Aurora megállapította, hogy a király szereti őt, még csak az sem merült fel benne, hogy egyáltalán *tetszik* Orónak.

Egyik meztelen lábával lassan végigsimított az ágyon, egészen addig, amíg a lábujja a padlót nem érintette. A ruhája felcsúszott a combja közepéig; érezte a bőrén a férfi tekintetének forróságát. Megismételte az iménti mozdulatot a másik lábával is, amíg mindkét lába az ágy mellé nem került.

Oro tanulmányozta a lányt, tetőtől talpig végigmérte, és a pánclétermen hirtelen feledésbe merült.

Az, hogy ő, Isla miféle hiányosságokkal küzd, nem volt többé fontos. Az árulások? Kit érdekelnek?

Isla egy része azon tűnődött, vajon a férfi még mindig csak azért nézi-e, hogy lássa, rendben van, de nem, nem, sokkal jobb volt azt hinni, hogy más okból figyeli őt.

– Amikor valaki hazudik neked. Az milyen érzés? – Meztláb siklott oda hozzá, a háta kissé fáj a korábbi durva landolástól. A feje sajgott a fájdalomtól; a sebet csak nemrég gyógyította meg a Vadonc elixír, de most nem törődött vele.

A férfi teljesen mozdulatlan maradt, amikor Isla megállt előtte.

– Fáj? – döntötte meg a fejét. – Akad *bármi*, amitől képes vagy fájdalmat érezni?

A király pillantása világossá tette, hogy nem fog válaszolni a második kérdésre, ezért Isla újra megpróbálta az elsőt.

– Fájnak a hazugságok?

Oro olyan magas volt, hogy ha egyenesen a lány szemébe akart nézni, le kellett hajolnia. Kinyújtotta a kezét, és hüvelykujjával végigsimított Isla koronáján.

– Attól függ, ki hazudik.

A büntudat Isla mellkasába süllyesztette a fogait. Az a gondolat, hogy hazugságai bántották a férfit, valamiért neki is fáj.

Ilyen, ha szeretünk valakit?

Isla hazudott neki az egész Centenárium alatt, de Oro mindvégig őszinte volt. Most már biztosan tudta. Ő volt az egyetlen ember a világon, akiben bízott, bár rájött, hogy a történetek után bárkiben is bízni elképesztő ostobaság.

Ez lenne a szerelem lényege?

Isla a férfi mellkasára tette a kezét, és érezte, ahogy Oro megmerevedik. A férfi megnyugtató meleget árasztott; a lány legszívesebben csupasz bőrét érezte volna az ujjai alatt. Oro egy hüvelyknyit sem mozdult, ahogy Isla közelebb húzódott, és még közelebb. Alig beszéltek a köztük lévő kapcsolatról, a tagadhatatlan szálról, ami összefűzte őket. A király bőven adott teret Islának. A lány azt akarta,

hogy lassan haladjanak. Nem akarta elkapkodni, ahogy Grimmel tette.

De ebben a pillanatban nem szerette volna, hogy távolság legyen közöttük.

Lábujjhegyre állt, át akarta hidalni a szakadékot a saját és a férfi ajkai között, *vége*, de bármennyire is nyújtotta a nyakát, nem tudta elérni Orót.

Aki csak bámult rá, és a homlokát ráncolta.

– Éppen megpróbálsz elvonni a figyelmem?

Abszolút. Nem akart varázslással foglalkozni. Nem akart újonnan felfedezett képességeire gondolni. Amint elkezdte, olyan dolgok – és *emberek* – jutottak eszébe, amelyek és akik talán helyrehozhatatlan sebeket ejtettek rajta.

– Igen. Megengeded?

A férfi lehajtotta a fejét. Aranykoronája csillogott a fényben.

Aztán kezét a lány derekára tette. Isla a hátán érezte hosszú ujjait; behajolt az érintésébe. A férfi megragadta őt, olyan szorosan, hogy Isla zihálni kezdett...

De mielőtt a férfi dereka köré fonhatta volna a lábát, Oro az ágyhoz vitte...

...és visszadobta a lepedőre.

Mire Isla hangot adhatott volna tiltakozásának, a király már az ajtóban állt.

– Pihenj, Isla! – mondta. – Néhány óra múlva kezdődik a vacsora.

A lány felnyögött. Ez lesz az első alkalom, hogy találkoznak a népek képviselői: meg kell vitatniuk az átkok utóhatásait.

– Aztán elkezdjük a kiképzésedet.

HARMADIK FEJEZET

ÚSZÓ LAKOMA

Érd el, hogy úgy néztek ki, mint egy kard! – mondta Isla a Csillagfényes szabónak, Letónak. – Inkább a vért hangsúlyozd, mint magát a pengét. A Vadoncok és a Csillagfényesek keveréke legyen.

Ezt a ruhát viselte, mikor belépett a lakomák termébe.

A Verőfényes nemesek korán érkeztek uralkodójukkal. Már ültek, amikor Isla belépett az ajtón, és amikor tekintetük egyenesen rá szegeződött – élesen és éhesen –, a lánynak az a nyugtalanító érzése támadt, hogy igazából érte magáért jöttek, hogy pellengérré állítsák és elemésszék.

Korábban talán meghátrált volna a tekintetük elől, de most úgy sétált az asztalhoz, mintha észre sem venné őket. Mit tehetne ellene, vagy mondhatna neki bárki ezen a szíveten, ami újdonság lenne? A Holdfényes nemesek megpróbálták meggyilkolni. A többiek méla undorral kezelték. A piacon a legtöbben elkerülték, mert még mindig gyűlöltek a Vadoncokat a vérszomjas átkuk miatt, annak megtörése után is. Új, vörös, fémszövésű ruhája susogott a sima padlón, szinte páncélingnek hatott, és küzdött a termet összezsugorító csend ellen.

Miközben elhaladt mellettük, gyorsan felmérte, milyenek a Verőfényes nemesek. Volt ott egy sötét bőrű, ünnepélyes arckifejezésű férfi, aki copfba kötötte hosszú, aranszínű haját. Meg egy magas, körülbelül ezer szeplővel rendelkező asszony rozsdaszínű hajjal. Az idősnek látszó férfi – kinézete azért volt figyelemre méltó, mert még Oro

is fiatalnak tűnt, pedig már több mint öt évszázada látta meg a napvilágot – gerince úgy görbült az asztal fölé, mint valami kérdőjel. Rámosolygott Islára, mire világos bőren összefutottak a ráncok, de az arcán inkább szórakozottság tükröződött, mint jóindulat.

Oro az asztalfőn ült, és ő is figyelt. A király pontosan úgy nézett ki, mint a Centenárium kezdetén, azon az első vacsorán, a szemét kivéve. Akkoriban a tekintete üres volt, mint egy méhsejt.

Most olyan intenzitással égetett, hogy Isla semmi mást nem érzékelt maga körül. A férfi szinte észrevétlenül követte a szemével csupasz, barna vállát, selyemből és acélból készült fűzőjét. A lány ruháján lévő hasíték felfedte a térdig érő csizmát, amelyet Isla azért készíttetett, mert praktikusabb volt, mint magas sarkú cipője vagy egy papucs. Hosszú, barna hajába apró, vörös virágokat fontak. Ő is a férfira nézett, csak egy pillanatra. Széles vállára. Aranyszínű hajára. Sima arcának éles vonásaira. Korábban sápadtabb volt, oly sok évet töltött napfény nélkül, de most ragyogott, sugárzott. Olyan gyönyörű volt, hogy szinte fájt ránézni.

Isla nem emlékezett rá, hogy az első vacsorán észrevette volna, milyen vonzó.

Ez a szerelem?

Oro gyorsan elfordult.

Ahogy Isla helyet foglalt a férfi mellett, az ajtók kinyíltak, és a szellő hátrafújta a haját, magával hozva a fenyőfa megnyugtató illatát és a hegyi levegő csípős hidegét. Azul suhant be az áramlattal, lába nem is érintette a padlót. Két másik Égkéek csatlakozott hozzá: nem nemesek, hanem választott tisztviselők. Az Égkékek birodalmukat a demokráciához lehető legközelebb álló módon vezették egy olyan rendszerben, ahol az uralkodók rendelkeztek születésük jogán szinte az összes hatalommal: mégpedig olyan hatalommal, amelytől a népük pusztá léte függött.

Míg Azul haja olyan sötét volt, mint a bőre, addig a mögötte álló nő hajának árnyalata magára az égboltra emlé-

keztetett, egy kis fehérrel vegyítve – annak jeleként, hogy ő is öreg, akárcsak a görnyedt hátú Verőfényes férfi. Az öregemberétől eltérően azonban ennek a nőnek a testtartása tökéletes volt. A bőre mélybarna, termete alacsony.

A mellette álló Égkéek sírkőhöz hasonlított, olyan szilárd volt, mintha egyenesen az Éneklő Hegyekből faragták volna ki. Fehér volt, mint Lightlark szikláit, és olyan magas, hogy Isla nem látta a haja színét, mert ferdén tartotta a fejét, miközben egyenesen előre bámult. Elég természetes volt ahhoz, hogy három kardot is kényelmesen hordjon az övében, és mindhárom eltörpült mellette. Islának az a kellemtelen gondolata támadt, hogy a saját kardja úgy néz ki, mint valami toll egy óriás kezében.

Azul megkerülte az asztalt, hogy üdvözölje Islát, bár az ő helye Oro másik oldalán volt.

– Megváltozott a stílusod – jegyezte meg a férfi.

Az övé szerencsére nem változott semmit. Az Égkékek uralkodója olyan tunikát viselt, amelynek oldalából darabok voltak kivágva, és gombok helyett gömbölyű zafírok díszítették. Minden ujján gyűrű díszelgett.

Ez volt az első alkalom, hogy Isla a Centenárium vége óta találkozott vele.

Meg kellett volna keresned őt – suttogetta az elméje. Újabb kudarc.

Meg akarta kérdezni Azultól, hogy érzi magát, miután látta, hogy rég elveszett férje szelleme eltűnik, amint a vihar elvonult. Bocsánatot akart kérni, amiért egy pillanatra azt hitte, hogy az ellensége. Meg akarta kérdezni tőle, hogyan viselik az Égkékek az átkok utóhatásait.

Mielőtt egy szót is szólhatott volna, Azul azt mondta:

– Találkozhatunk, ha szeretnél.

– Nagyon szeretném – felelte a lány.

– Jó. – A férfi lehorgasztotta az állát, és azt suttogetta: – Vigyázz! Valaki mindig figyel.

Igaza volt. Beszélgetés kezdődött, de Isla még mindig érezte, hogy a figyelem határozottan rá szegeződik. Azok-

ban a napokban, amelyeket a Centenárium vége után a szobájában töltött, Oro elmondta a sziget nemeseinek és képviselőinek, hogy Isla megtörte az átkokat, és elnyerte a Csillagfényesek uralkodójának hatalmát. A hír gyorsan elterjedt Lightlark lakói között.

A most körülötte ülő vezetők végignézték, ahogy a centenáriumi próbatételek nagy részén végigbotladozott. Bizonyára csodálkoztak, hogy az összes uralkodó közül éppen ő volt az, aki végül véget vetett az átkoknak.

Amint Azul leült, az ajtó ismét kinyílt, és egyetlen Csillagfényes sétált be. Világosbarna bőre volt, sötét szeme és ragyogó, fekete haja. Ruhája fakézüst, inkább viharfelhő, mint frissen élezett penge. Megdermedt, amikor mindenki szembefordult vele. Kevesebb mint egy másodperccel később összeszedte magát, és felszegett fejjel ment tovább. A korábbi átok miatt Isla biztosan tudta, hogy a Csillagfényes huszonöt évesnél fiatalabb, körülbelül vele egykorú.

Összenéztek, és a lány a homlokát ráncolta. Isla mégis megértést érzett kettejük között. Két ember, akik feltűnően kívülállónak érezték magukat.

– Maren – mondta egyszerűen bemutatkozásképpen a Csillagfényes lány, mielőtt leült volna, majd minden figyelmével a tömör aranyasztal ívelt szélére koncentrált.

Csak egy szék maradt üresen. Cleóé.

Nem úgy tűnt, mintha a Holdfényes uralkodó csatlakozni szándékozna. Harangjáték csengett az arany szobában, jelezve az időt. Oro felállt.

– Ötszáz év szenvedés után a birodalmainkat sújtó átkok megtörték, hála Isla Crownnak, a Vadoncok uralkodójának. – A lány újra magán érezte a férfi tekintetét. – Az elmúlt évszázadokban a túlélés volt a legfontosabb. Ma azért találkozunk, hogy megvitassuk, hogyan tovább. Lehetőséget látok a növekedésünkre a szó minden értelmében. Ahhoz, hogy ezt elérjük, meg kell küzdenünk annak az ötszáz évnek az utóhatásaival, amikor népünk megosztott volt, és hatalmunk beszűkült az új fenyegetésekkel szemben. – Kö-

rülnézett. – Először is ünnepeljük meg szenvedésünk nagy részének végét egy közös étkezéssel!

Oro leült, beszélgetések kezdődtek, de Isla csak bizonytalan légzésére összpontosított. Idegesen összeszorult a gyomra. A figyelem máris felé fordult. Hamarosan lesznek kérdések. Mi van, ha rosszul válaszol?

Senki sem tudott a múltjáról Grimmel. Senki sem tudta, hogy titokban Éjsötét vér is csörgedezik az ereiben. Ha tudták volna, ott és akkor bebörtönözhatték volna. Az Éjsötétek évszázadok óta ellenségnek számítottak. Már az átkok előtt háborúban álltak a többi néppel. Ha hinni lehet a látomásának, hamarosan újabb ellenük vívott csatában találhatják magukat.

– Szörnyetegek vagyunk, Szívfaló – suttogta valaki a fülébe. – Vagy legalábbis ezt gondolják.

Grim. Itt van.

Isla megijedt. A szíve kalapált. A pillantása körbejárta az asztalt, arra számítva, hogy meglátja a férfit a közelben, vagy a többiek reagálnak rá valahogy.

De Grim nem volt sehol. Talán láthatatlanná tette magát. Isla meresztgette a szemét, hogy észrevegye a levegő legkisebb hullámozását is, ami elárulhatná a férfit. Várta, hogy megjelenjen előttük. A keze Oro felé mozdult, hogy figyelmeztesse...

Semmi.

Tudta, mit hallott. Vagy talán... Lehet, hogy csak az elméje játszik vele. Grim ugyanezeket a szavakat mondta több mint egy hónappal ezelőtt, amikor még úgy tett, mintha nem ismerné őt.

Az igazság az volt, hogy Grim *mindent* tudott róla. Egy évnyi közös emléküik volt, amit a férfi elfeledtetett vele, hogy a Centenáriumon minden az ő terve szerint történjen. Olyan könnyedén vágta el Isla életének egy részét, mint Leto a felesleges szövetet.

Nem tudta, mit fog tenni, ha valaha újra látja a férfit, de jelenleg nem kellett aggódnia emiatt.

Grim nem volt jelen.

Akkor mégiscsak képzelődött. Talán az elméje találta ki a látomást a Tükörpalotában is. Nem lehetett valódi. Grim nem ölné meg ártatlan embereket csak azért, hogy eljusson hozzá.

Képek villantak fel előtte a látomásból. Halál. *Gyermekek...*

– Lélegezz! – mondta magának, mielőtt mély levegőt vett volna, tudván, milyen nevetséges, hogy hangosan kell emlékeztetnie magát a teste alapvető funkciójára. Körmei a tenyerébe vájtak, próbálta megtartani magát a pillanatban, mintha horgonyba kapaszkodna, ahelyett, hogy ismét elveszne elméje változó áramlataiban.

– Ne felejtse el a kilégzést sem!

Oro.

A férfi az asztal alatt a lány térdére tette a kezét. Hüvelykujja megsimogatta combja belső részét. Isla tudta, hogy megnyugtató gesztusnak szánta, de egy pillanatra minden érzéke kiélesedett erre az érintésére. A király szemébe nézett. A férfi elvette a kezét.

Különleges italt készítettek, egy Verőfényes specialitást. A lángoló serlegeket lebegő tálcaikon tálalták fel a Csillagfényesek, akik a tárgyakat energiájuk segítségével mozgatták. Isla észrevette, hogy barátságosan mosolyognak a Csillagfényesek képviselőjére – Marenre.

Oro könnyedén ivott a serlegből, és a lángok kialudtak, a legkevésbé sem égették meg. A sötétvörös hajú Verőfényes nemes lenyűgözően rövid idő alatt felhörpintette a saját italát.

Vajon megegetné őt, mint nem Verőfényes származásút? Nem, persze, hogy nem. Oro soha nem kínálná a vendégeit olyasmivel, ami ártana nekik. Isla volt a következő, aki belekóstolt saját lángoló serlegébe.

Mézíze volt, és úgy perzselte a torkát, mint valami likőr. A serleg szélét nyaldosó lángok végigsimítottak az arcán,

miközben ivott, majd belesüllyedtek az ital maradékába, mielőtt teljesen elpárologtak volna.

Az első étel természetesen az Égkék konyha remeke volt. Lebegő lakoma, virágcserepben tálalva – még mindig a gyökerekhez kötözött, repkedő miniatűr zöldségekkel, amelyeket az embernek villával kellett leszorítania, hogy megehesse. Isla nem tudta minden egyes étel nevét, de az egyiknek olyan ismerős állaga volt, mint a burgonyának, csak ibolyaszínű volt, és meglepően édes. Úgy tűnt, mintha néhány zöldségnek saját akarata lenne, és játékosan kikerülnék, hogy a vendégek be tudják kapni őket: gyökérpórázuk hatósugarán belül ide-oda repkedtek. Oro figyelte, ahogy a lány egy különösen aktív répát próbál elkapni, és szája sarkában mosoly bujkált.

A második fogást Csillagfényes szakács készítette. A finom ezüstitányérok egyetlen gömböt tartalmaztak. Miután mindannyiukat kiszolgálták, a Csillagfényesek egykedvűen csettintettek az ujjakkal, és a gömbök felrobantak, felfedve egy pontosan egyforma darabokra vágott, ismeretlen hússzeletet. Nagy, sószerű sziklák alkottak kört körülötte. Isla beleharapott az egyikbe, és megijedt, amikor a szájában felrobbant, mint egy petárda.

A Holdfényes étel érkezett utolsónak.

A Csillagfényes felszolgálók bocsánatkérést mormoltak, miközben kihordták a tálakat, bár nyilvánvalóan csak parancsot teljesítettek. Jégtömböket kínáltak fel, amelyekben még élő halak úszkáltak. Szemük tágra nyílt, ahogy próbáltak eligazodni gyorsan olvadó börtönükben.

Isla érezte Oro dühének forróságát – majdnem eléggé erős volt ahhoz, hogy kiszabadítsa a halakat –, bár a férfi arckifejezése közömbös maradt.

Mielőtt Oro egyetlen szót is mondhatott volna, a terem ajtaja kinyílt. Isla drámai bevonulást várt Cleótól.

Egy Holdfényes állt a bejáratnál... de nem az uralkodó. A férfinak hosszú, felsőteste közepéig érő fehér haja volt, majdnem olyan színű, mint a bőre, és botot tartott a kezében.

– Soren – mondta Oro. – Milyen kedves tőled, hogy csatlakozol hozzánk. Feltételezem, hogy ez valami vicc.

A Holdfényes öreg – Soren – összeszorította az ajkát.

– Inkább nyilatkozat. Elnézést késői megjelenésemért, de nincs étvágyam, elnézve a sziget állapotát, ami nem sokban különbözik az előttek lévő jégtömböktől.

Vagyis ők lennének a halak.

– Cleo téged küldött maga helyett? – kérdezte Azul.

Soren bólintott. Elfoglalta az üres helyet, amelyet a Holdfényes uralkodó számára jelöltek ki.

Oro felállt, a tömör aranyasztal közepe pedig lesüllyedt: így medenceszerű mélyedés keletkezett. A jégtömbök közére gurultak, majd megolvadtak, és kitöltötték a medencét. A megkönnyebbült halak körbe-körbe kezdtek úszni.

Olyan pillantással, amely ahhoz a hideg királyhoz illett, akinek Isla a Centenárium előtt hitte a férfit, Oro Sorenre nézett, és így szólt:

– Most, hogy a vacsora véget ért, miért nem kezded azal, hogy elmondod, mi a helyzet a Holdfényesekkel?

A férfi leghosszabb ujja végigcsúszott a botja tetején lévő drágakövön.

– Természetesen tisztában vagy azzal, hogy leromboltuk a Főszigetre vezető hidat.

– Újabb nyilatkozat? – kérdezte Oro.

A Holdfényes vállat vont.

– Egyfajta óvintézkedés. Az átkok kordában tartották az embereket... tudjuk, hogy ellenségeink vannak a szigeten.

Islára nézett.

A lány csaknem elnevette magát. Ez volt az az ok, amire az öreg utalt? Ó? A Holdfényes nemesek megpróbálták meggyilkolni, Cleo pedig majdnem személyesen fejezte be a műveletet. Feltételezte hát, hogy nem volt túlzás tőlük azt gondolni, újonnan szerzett hatalmával bosszút akar állni.

De ez így is nevetséges kifogás volt.

Oro ránézett.

– És a hajóhadatok?

A Holdfényes nemes nyugodtan kortyolt a lángoló serlegből, amelyet most elé tettek.

– Természetes úton elérhetjük a Holdfényes Újvidéket – mondta. – Hogy újra egyesítsük népünket.

Ez részben igaz lehetett, de nem ez volt az egyetlen ok, és Islának nem volt szüksége Oróra és az ő megérzéseire, hogy ezt tudja. Cleo egy olyan időszakban kezdte építeni flottáját, amikor a távoli utazás halálos ítélet volt a Holdfényesek számára.

– Hogyan egyesítenétek őket? – kérdezte Azul. – A Holdfényes Újvidéken élőket hoznátok Lightlarkra? Vagy a Lightlarkon élőket vinnétek az Újvidékre?

A terem csendes volt, tele varázserővel. Az Oróval folytatott beszélgetésből Isla tudta, hogy ez a nagy kérdés. Az átkok érvénybe lépése után a birodalmak többsége elmenekült Lightlarkról, hogy új hazát hozzon létre, több száz mérföldnyire. Néhány ember a szigeten maradt. Vajon az uralkodók úgy döntenek, hogy visszatérnek, most, hogy az átkok véget értek? Vagy végleg elhagyják Lightlarkot?

– Az uralkodóm még nem döntött – vontá meg a vállát Soren.

Oro határozottan elfordult a Holdfényestől, hogy Azulra nézzen.

– És az Égkékek?

Azul a képviselői felé intett.

– Ők a választott tisztségviselőink: Sturm. – Az óriás bólintott, miközben folyamatosan a szemközti falat bámulta. – És Bronte. – A vékony nő halványan elmosolyodott.

– Minden Égkék maga dönt – jelentette ki Bronte. – Hogy az Égkék Újvidéken marad-e, vagy csatlakozik hozzánk itt, Lightlarkon.

Ez összhangban volt a birodalmuk gondolkodásmódjával.

Sturm bólintott.

– Már elkezdtük tanítani az újabb nemzedékeket a repülés művészetére, bár az utazás az Újvidékre vagy az Újvidékről ide még mindig túl hosszú. Vannak olyan szerkeze-teink, amelyek a szél hasznosításával biztosítják a repülés lehetőségét.

Oro bólintott. Arra készült, hogy a saját képviselőire nézzen, amikor Azul azt mondta:

– Van még valami más is. Lázadás készül a szigeten. Ké-meink ki tudták venni a szélből a suttoágást.

Oro a homlokát ráncolta.

– Mit mondanak ezek a suttoágások?

– Az emberek nem elégedettek azzal, hogy mennyi időbe telt megtörni az átkokat, és nem tetszenek nekik uralkodói döntéseink sem.

– Melyik birodalom alattvalóiról van szó? – kérdezte Oro.

– Mindegyikéről. Legalábbis azokról, akik Lightlarkon élnek. – Azul tekintete Soren felé fordult. – Igen, még a Holdfényesek is benne vannak.

Lázadás. Vajon Lightlark népe valóban megpróbálja megdönteni Orót vagy bármely más uralkodót? Örökösök nélkül uralkodásuk totális egyeduralmat jelentett. A láza-dás hiábavaló volt, hiszen egy uralkodó megölése a biro-dalmában élő összes alattvaló halálát eredményezné.

Arckifejezésük komoly volt, de senki sem tűnt túlságo-san meglepettnek. Ez arról győzte meg Islát, hogy a láza-dás nem számít újdonságnak Lightlarkon.

– Azt tervezem, hogy meglátogatom az összes szigetet és Újvidéket, hogy közvetlenül szóljak az emberekhez – mondta Oro, Sorenre nézve. – Remélhetőleg ez mindenki-nek lehetőséget ad a sérelmei megfogalmazására.

Képviselői felé biccentett.

– Enya, Urn és Helios csatlakoznak hozzám.

A Verőfényeseknek nem volt újvidéke – mindannyian a szigeten maradtak, Oróval együtt, aki mind Verőfény uralkodója, mind Lightlark királya volt.

– Mint azt sokan tudjátok, ők szolgálják a főszigeti bíróságot is. Arra koncentrálunk, hogy az infrastruktúránkat és a rutinunkat visszaállítsuk a normálisra, miután ötszáz évig éjszakai életre voltunk berendezkedve. – Tekintete röviden találkozott Isla pillantásával, mielőtt hozzátette: – A seregünket is felkészítjük. Azt kell feltételeznünk, hogy az átkok megtörésével Grimshaw ki fogja használni a lehetőséget a támadásra.

Isla tudta, hogy ez a látomására adott válasz volt. Oro tehát komolyan vette.

Soren a homlokát ráncolta.

– Úgy gondolod, ugyanolyan ambíciói vannak, mint az apjának? – Isla tudta, hogy Grim apja évtizedekkel az átkok előtt háborút indított Lightlark ellen. Az Éjsötétek akarták irányítani a szigetet.

– Talán – mondta Oro. – Csak annyit tudunk biztosan, hogy az Éjsötétek hatalmasabbak, mint valaha, most, hogy az átkok megtörték, és a birodalmaink megosztottak. Újra együtt kell működnünk, hogy egységes frontot képviseljünk.

Egyetértő mormogások és halk suttogások hallatszóttak, úgy tűnt, az embereket nagyon is foglalkoztatja az Éjsötét támadás gondolata.

– Ha már együttműködésről beszélünk... – kezdte Soren. Figyelme Isla felé fordult. – Az összes Vadonc elmenekült Lightlarkról. Hogy boldogul a birodalmaid?

Az átkok után Isla erőt feckendezett a földjeibe, hogy megmentse a népét, amíg ő felépül. Késő éjjelente portálozó pálcája segítségével titokban látogatta őket.

– A Vadoncok elkezdtek megváltoztatni elsődleges táplálékforrásukat. – Egyértelmű undort látott Soren arcán, ami nyilván azzal függött össze, hogy az ő népe korábban emberi szívekkel táplálkozott. – A népem tagjai már elkezdték saját terményeik betakarítását, de segítségre lesz szükségünk ahhoz, hogy most, hogy a földműveléstől függünk,

szerteágazó mezőgazdasági tevékenységet folytassunk, és változatos étrendet hozunk létre. Én...

– Hányan maradtatok összesen? – szakította félbe Soren. Isla a homlokát ráncolta.

– Nem tudom pontosan. Mint tudod...

– Nem tudod *pontosan*? – kérdezte Soren, megemelve a szemöldökét.

A lány érezte, hogy forróvá válik az arca. Észszerű kérdés volt. Az a fajta, amire egy jó uralkodó tudná a választ.

– A néped többsége tudja, hogyan kell varázsolni?

– Nem tudom.

– Milyen a lakhatás? Mekkora volt a szaporodási arány a múlt században?

– Majd kiderítem – sziszegte Isla.

– Te...

– Elég! – állította le Oro. A Holdfényes felé fordult. – Soren, biztos vagyok benne, hogy Isla szívesen látna téged a Vadoncok Újvidékén, ha ennyire kíváncsi vagy a népére.

Soren úgy nézett ki, mintha szívesebben szúrná szemén magát a villájával, de elhallgatott.

Isla az asztalt bámulta. Elszorult a torka. A légzése feületessé vált, mintha a tüdeje a normális mérete felére zsugorodott volna.

Nem érdemelte meg, hogy uralkodó legyen. Ezt már tudta egy ideje, de Soren kérdezősködése élesen rávilágított arra, milyen hiányos a tudása. Poppy és Terra uralta a birodalmat, amíg ő a Centenáriumra edzett, de elmentek. Száműzte őket.

Isla most először tűnődött el azon, vajon hibát követett-e el.

A Csillagfényesek képviselője, aki Maren néven mutatkozott be, megköszöri a torkát. Volt benne egyfajta intenzitás, a belőle áradó energia végigsöpört a termen.

– Mi évszázadokon át csak futó gondolat voltunk. Egy pillanata a ti ősi létezéseteknek. Sokan úgy kezelték minket, mintha eldobhatók lennénk. Az éjszaka közepén ra-

gadtak el minket. Munka, kínzás és néha még rosszabb volt az osztályrészünk. – A királyra nézett. – Kivégeztétek azokat, akiket bűnösnek találtatok, de nagyon sokan kies-tek a rostán. – Grimaszt vágott. – A Csillagsziget romok-ban hever. Nem tudom elképzelni, hogy az Újvidék sokkal jobban boldogulna. – Islára nézett. – Szükségünk van az uralkodónkra.

Hogy nézhetett a Csillagfényes komoly arccal Islára se-gítséget várva, miután látta, milyen pocsecskul nyilatkozott az imént a saját birodalma állapotáról?

Soren a homlokát ráncolta.

– Amit kérsz, az lehetetlen. Senki sem lehet két biroda-lom uralkodója.

– Isla megkapta a Csillagfényes uralkodó teljes erejét – jegyezte meg Azul. Soren felnevetett.

– Ez a lány még a saját birodalmát sem tudja uralni. Most meg hirtelen arra is készen áll, hogy *kettőt* irányít-son?

– A *lánynak* van neve. És titulusa – mondta Oro, hangja átvágott a termen. – Azzal a tisztelettel fogsz hozzá szólni, amit minden uralkodónak megadsz, különben gyűjtősnak használlak a kastély kandallójához.

Isla megmerevedett. Oro éles szavakkal kelt a védel-mére. A körülötte lévő arcokra pillantott, de azok inkább zavartnak, mint gyanakvónak tűntek.

Soren szeme villant egyet, de tisztelettel lehajtotta a fe-jét.

– Bocsáss meg, királyom!

– Ne tőlem kérj bocsánatot! – felelte Oro.

Soren méltatlankodva Isla felé fordult, és azt mondta:

– Bocsánatot kérek, uralkodó! – Isla csak bámult rá. Soren ismét a királyhoz fordult. – Tisztelettel – mondta, az *sz-t* különösen sziszegve ejtve –, nem tűnik bölcs dolognak egyetlen kézbe ekkora hatalmat adni.... – Tétovázott, ala-posan mérlegelte a szavait. – *Te* vagy, felség, az egyetlen, aki arra hivatott, hogy több birodalom felett uralkodjon.

Orónak a Holdfényesre vetett pillantása csak egy árnyalatnyira volt attól, hogy lángokat szórjon.

– Azulnak igaza van. Isla rendelkezik a Csillagfényesek uralkodójának teljes hatalmával, és – hadd emlékeztessen mindannyiótokat – neki köszönhetjük, hogy a Csillagfényesek közül bárki is életben lehet. – Isla felé fordult. – Neki kell döntenie, elfogadja-e a felelősséget.

Isla hallgatott. Ebben a pillanatban nem volt képes dönteni. Bármennyire is a rosszindulat vezérelte Sorent, attól még igaza volt. Épp most bizonyította, nagyon is nyilvánosan, hogy fogalma sincs arról, hogyan kell helyesen uralkodni, még egyetlen birodalom felett sem, nemhogy kétőben. A két leggyengébb birodalomról volt szó, az átkok által leginkább sújtottakról; azokról, amelyeknek jelenleg a legnagyobb támogatásra volt szükségük.

– Hogyan működne ez? – kérdezte a sötétvörös hajú nő. Enya. A hangja rekedt és mély volt. Óvatosan felmérte Islát, oldalra billentve a fejét. – Megkoronázzák? Hivatalosan uralkodónak nyilvánítják? Már megvan a hatalma; egyszerűen csak egy szertartásra van szükség.

– Az embereknek nem fog tetszeni – mormogta az Ég-kék nő, Bronte, bár nem kegyetlenül. Csak egy tényt szögezett le.

– Persze, hogy nem fog nekik tetszeni – motyogta Maren az orra alatt. – Ez megnehezítené számukra, hogy továbbra is kihasználjanak minket.

– Mit mondtál? – kérdezte az öreg Verőfényes egy kicsit túl hangosan; úgy tűnt, mintha valóban nem hallotta volna a lányt.

– Nagyszerűen megy minden – jegyezte meg Soren félvállról az óriás Sturmnek, aki még csak pislogással sem vette tudomásul, hogy hozzá beszélnek.

– Azt mondtam... – kezdte Maren, és hangja egyre intenzívebbé vált, arckifejezése frusztrációt és haragot tükrözött.

– Vállalom – jelentette ki Isla; felállt, és ezzel berekesztette a beszélgetést.

Csend támadt.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Oro a lányra függesztve tekintetét. Úgy nézett rá, mintha csak ők ketten lennének a teremben.

– Igen. – Semmi másban nem volt biztos, csak abban, hogy Maren egyértelműen tudta, Isla nem a legjobb vezető... és mégis a segítségét kérte. A Csillagfényesek kétségbe lehetnek esve. Nem ő a megfelelő választás – természetesen nem ő.

Nem, ez így nem pontos. Ő lesz a megfelelő választás.

Isla nem tagadhatta meg őket, különösen most, hogy megtudta, milyen szörnyűségek történtek az elmúlt évszázadokban. Ki ő, ha csak ölbe tett kézzel ül, miután értesült a borzalmakról? Mi értelme lett volna megölni a legjobb barátját, és megtörni az átkokat, ha Lightlark és lakosai nem sokkal később káoszba süllyednek?

– Hivatalosan is én leszek a Csillagfényesek új uralkodója – mondta Soren szemébe nézve. – Megkoronáztatom magam.

NEGYEDIK FEJEZET

A VÁLASZTÁS JOGA

Nem tudom, hogyan kell uralkodni – vallotta be Isla. Azullal Boróka régi kocsmájában ültek. A pult mögötti folyadékgömbök még mindig tele voltak. Az ívelt székeken és asztalokon egyetlen porszem sem látszott. A testet elvitték, a vért letakarították, de Isla csaknem újraélte azt a percet, amikor hetekkel korábban holtan találta a kocsmárost. Celeste társaságában.

Aurora.

A pultos, aki annyi titkot őrzött, miatta halt meg. Segített Islának. Ő volt az *egyetlen* szigetlakó, aki segített neki.

Ez arra készítette, hogy jobb akarjon lenni – a férfi áldozatához méltó.

– Nagyon drámai módon nyilatkoztál. Igazán tetszett.
– Azul hátradőlt a székében, előtte egy pohár gyöngyöző víz csillogott, a buborékok pukkantak, és bogyós gyümölcsök illatát árasztották magukból. – Tényleg *akarsz* uralkodni, Isla?

Nem. Ez lett volna a lány első válasza. De túl önző dolognak tűnt ezt hangosan kimondani, ezért inkább így szólt:

– Van más választásom?

Az Égkéek uralkodó felvonta a szemöldökét.

– *Mindig* van választásunk.

Az Égkéek mindennél többre értékelték a választás lehetőségét, amit demokráciájuk is bizonyított. Csábító elv, gondolta Isla. Mit nem adna, ha átadhatná ezt a sok felelősséget valaki másnak.

– Valóban? – kérdezte, és a hangja sokkal harapósabb volt, mint amilyennek szánta. – Most már Csillagfényes és Vadonc uralkodói hatalommal is rendelkezem. Ki más tudná újjáépíteni ezeket a birodalmakat? – Azul csak nézett rá, ezért Isla folytatta. A férfi hallgatása valamiért feldühítette, mert ezek a kérdések *valódiak* voltak, olyanok, amelyekre választ akart kapni. – Hmm? – kérdezte. – Menjek vissza a szobámba, és hagyjam mindannyiukat meghalni?

– Megtehetnéd – bólintott a férfi. Azul vállat vont, és tökéletesen ápolt körmére pillantott. Minden porcikája makulátlan volt, mint mindig. – De te úgy döntesz, hogy nem ezt teszed. – Isla szemébe nézett. – Igaz?

Isla akarta ezt a találkozót. Kijelentette a nemesek és a képviselők előtt, hogy megkoronáztatja magát. Nemcsak döntést hozott, hanem *választott*.

– Így van – mormogta.

Azul kivillantotta tökéletes fogait.

– Jó. Most, hogy ez már világos... Persze, hogy még nem tudod, hogyan kell uralkodni, Isla. – A hangjában rejlő együttérzés váratlanul érte a lányt. – Amikor húszéves voltam, túlságosan lefoglalt, hogy fiúkkal röpködjek, és a mámor minden árnyalatából igyak. Képtelen voltam magamon kívül másra is gondolni. – Mosolya szomorúvá vált. – Amikor úgy döntesz, hogy uralkodsz, ígéretet teszel arra, hogy néped jólétét és boldogságát a sajátod fölé helyezed.

Isla a homlokát ráncolta. Szégyellte, mennyire szörnyen hangzott ez számára.

Nem *akart* másokat előtérbe helyezni, főleg azok után, amiken nemrég keresztülment. Egy ember csak ennyit tudott elviselni. A bizalma megtört, a szívével együtt. Nem sok maradt benne, amit adhatott volna. Önző akart lenni mindazzal, ami megmaradt neki. Nem érdemelt meg ennyit?

– Értem – mondta a férfi.

– Mit értesz?

Azul dúdolni kezdett magában, és a szél mintha utánozta volna. Légáramlat járta át a helyiséget, és megbor-zongatta a lány haját, annak ellenére, hogy a bárban minden ajtó és ablak zárva volt.

– Természetesen.

– Természetesen *mi*?

Az Égkéek uralkodó összekulcsolta a kezét maga előtt.

– Közel állsz Vadonc alattvalóidhoz, Isla?

– Nem.

– Nem tudták, hogy azt hitted magadról, nincs hatalmad?

Megrázta a fejét.

– Milyen volt a kapcsolatot velük?

Isla megvonta a vállát.

– Nem volt semmilyen kapcsolatom velük. A gyámjaim hoztak minden döntést. Ők uralkodtak. A *titkom* miatt. Távol tartottak mindentől. A nép csak különleges alkal-makkor látott parádézni, jó távolról. – Beleharapott a szája belsejébe: ez a szokása arra készítette volna Poppyt, hogy a legyezőjével a csuklójára csapjon. – Ha őszinte akarok lenni, ők a véreim, felelősséggel tartozom értük, bármit megtennék az érdekükben... de úgy érzem, mintha idege-nek lennének.

Azul bólintott.

– *Persze*, hogy azok – mondta a férfi, és ahogyan megerősítette a lány az érzéseit... az együttérzés a hangjában... felülmúlta mindazt, amit Isla valaha is tapasztalt. – Az itteni Csillagfényesek pedig... ők *tényleg* idegenek számodra. Nincsenek érzéseid irányukban. – Azul vállat vont. – Téged nem érdekel ez a sziget. – A hangjában nem volt ítélezés. A szemében nem volt undor. Azul csak megrázta a fejét. – Hogy is érdekelhetne? Csak pár hónapja vagy itt. Életed legrosszabb pillanatait valószínűleg itt töltötted, Lightlarkon. Nincsenek kedves emlékeid az átkok előtről, amiket felidézhetsz, és a Vadoncokról alkotott vélemény miatt a legtöbb ember még utál is téged.

Mindez olyan tényszerűen hangzott. Isla nem tudta eldönteni, hogy e kiegyensúlyozott hangnem miatt kevésbé vagy jobban fájtak-e neki ezek a szavak.

– Visszamész a Vadonc Újvidékre, Isla?

– Azt tervezem. – A lány mesélt portáleszközéről és arról, hogyan látogat haza. Felajánlotta, hogy szükség esetén elviszi Azult is az Égkék Újvidékre.

A király szeme kíváncsian csillogott.

– Bájos – mondta. – Nagyra értékelem az ajánlatodat, de úgy értettem... szándékodban áll végleg visszatérni a Vadoncok Újvidékére?

Végleg? Amíg a Centenárium véget nem ért, Isla el sem tudta képzelni, hogy Lightlarkon maradjon. Mostanra a dolgok megváltoztak. *Ő maga is* más volt.

– Nem.

– Akkor most itt van az otthonod – jelentette ki Azul. – Te vagy a *kiválasztott*. – Felállt, világoskék köpenyét a háta mögött lobogtatta a látszólag csak körülötte lengedező szellő. – Tanuld meg szeretni a szigetet és a két birodalmadat is! A kapcsolatteremtés a vezető feladata, nem az alattvalóké. – Kinyújtotta a kezét. – Gyere velem!

A lány kérdés nélkül elfogadta a kézfogást, gyűrűik úgy koccantak össze, mint a szélcsengők.

– Nem fogunk repülni... ugye?

Azul elmosolyodott.

– Bízol bennem?

– Igen – felelte Isla, és ez volt az igazság. Tudta, hogy ostobaság volt a történetek után bárkiben is megbízni. Tudta, de mi más tehetne? Örökre bezárkózik? A Centenárium vége óta érezte, hogy egy fal szilárdul meg körülötte. Ha nem vigyáz, áthatolhatatlanná válik.

Azul segítségét kérte. A legkevesebb, hogy őt közel engedje magához.

Kiléptek a bár hátsó ajtaján egy sikátorba. A férfi felajánlotta a másik kezét is.

– Szabad?

Isla odanyújtotta a kezét.

Aztán a levegőbe emelkedtek. És Azul sokkal simábban repült, mint Oro valaha is.

Az átkok után az Égziget átalakult. A lent épült várost elhagyták, és a fent lebegőbe költöztek, ahogy az Égkékek többsége is azonnal elhagyta a gyaloglást a repülésért. Az égi kastély kényelmesen fészkelte a felhők között, tornyai úgy mutattak az ég felé, mint a tollak, amelyek készen állnak arra, hogy megtöltsenek egy üres oldalt. A palota homlokzatából nagy ívben minden elképzelhető szint viszsztatükrozó vízesés ömlött az épület alatti csillogó medencébe.

És mindenki *repült*.

Természetesnek tűnt, mintha a levegőben lévő hatalmas, üres helyet végre jó célra használnák. Isla eddig csak Orót látta repülni, most pedig Azult. Nem számított arra, hogy ennyire más lesz... A repülés kicsit olyan volt, mint a kézírás; mindenkinek megvolt a saját stílusa. Néhányan kecsesek voltak, mint Azul, olyannyira, hogy mozgásuk koreografált táncnak tűnt. Mások inkább olyanok voltak, mint Oro, komótosan lépdeltek az égen, mintha láthatatlan hidakon kelnének át.

Néhányan egyáltalán nem repültek. Szárnyas szerkezeteken siklottak, és a szél feletti uralmukkal hajtották járműveiket.

Azul Islát menetszélbe burkolta. A lány közvetlenül a férfi mellett lebegett – a kezét teljesen Azul csuklójára szorította, csak a biztonság kedvéért, és igyekezett mindent magába szívni.

– A birodalmadat sújtó átok...

– Ó, az egyik legártalmatlanabb volt – bólintott a férfi.

Az, hogy ötszáz évig nem tudtak repülni, bizonyára szörnyű lehetett egy olyan társadalom számára, amely egyértelműen a mindennapok szövetébe szőtte a hatalmát, de közel sem volt olyan rossz, mint huszonöt évesen meghalni,

vagy szíveket enni a túlélés érdekében. De ettől még végzetes maradt.

– Azul. Azon a napon, amikor megtörtént...

– Sok embert vesztettünk. Mindannyian egyszerűen csak... alázuhantak az égből. – Isla lehunyta a szemét. A gondolat, hogy magyarázat nélkül a halálba zuhantak... Erősebben szorongatta Azul csuklóját.

– A repülés természetes számunkra; még a legkisebb erővel rendelkezők is képesek rá. Azok, akik nem voltak elég képzettek – vagy elég gyorsak – ahhoz, hogy a szél tompítsa esésüket... odavesztek.

Elérték a kastélyt. Ahelyett, hogy leszálltak volna a felhőkben – amihez Islának a legkevésbé sem lett volna kedve –, továbblebegtek, egyenest át a bejáraton.

Mennyezet nem létezett. Egy sima mozdulattal be lehetett úszni az épületbe, amelynek folyosói voltak, de lépcsői nem. A különböző szintek közötti mozgáshoz és a fő átriumból való kijutáshoz repülni kellett. Isla megértette, miért hagyták el ezt a palotát az átkok után.

Azon tűnődött, hány fontos erőforráshoz nem férhetek hozzá az Égkékek hirtelen, majd éveken keresztül az átok miatt. Amikor először járt az Égzigeten, csodálkozott, hogy a város legmagasabb épületének tornya egészen a fölötte lévő kastély aljáig ért. Most rájött, hogy ez volt az egyetlen módja annak, hogy elérjék azt, ami elveszett. Hozzá kellett építeniük.

A levegő ritkábbnak tűnt ilyen magasan, és elég hideg volt ahhoz, hogy Isla bőre bizseregni kezdjen, bár úgy tűnt, az Égkékeket ez nem zavarta. Mindannyian világoskéket viseltek birodalmuk tiszteletére, sokkal nagyobb változottságban, mint amit Isla más birodalmakban látott. A női ruhák nem örvendtek nagy népszerűségnek, amiben, úgy gondolta, van is logika. Hálás volt azért, hogy a ruhája és a köpenye elég nehéz ahhoz, hogy lebegés közben ne tűnjön szemérmetlennek.

Az Égkékek tisztelettel, örömmel biccentettek Azul felé, mosolyogva, hátba veregetve őt, ahogy elhaladtak mellette. A legtöbben Isla felé is bólintottak. Néhányan kíváncsian bámulták. Mások nyíltan mosolyogtak.

A kastély tetejére repültek, és a mennyezetten keresztül felülről nézték a palotát és az úszó várost. Azul a piacon tolongó több száz ember felé mutatott, akik ebből a magasságból nézve miniatűrnek tűntek, majd a mérföldekre lévő hegyek sora felé intett. Az Égsziget pedig tovább folytatódott, messzebbre nyúlt, mint ameddig a lány látott.

– Ők az én életem értelme – mondta Azul. – Nem volt könnyű elhagyni Lightlarkot az átkok után, de a népem szavazott, és a legtöbben távozni akartak a szigetről annak bizonytalan jövője miatt. Büszke vagyok az Égkék Újvidékre, és mindarra, amit az elmúlt néhány évszázadban teremtettünk, de kétségtelen, hogy hatalmunk szíve itt van. – Mély lélegzetet vett, mintha azt a hatalmat, amely végigzúgott a szigeten, szagolni és ízlelni tudná. Aztán a lányra nézett. – Nem taníthatlak meg uralkodni, Isla. Magadnak kell kitalálnod, hogy csináld. Csak azt tudom, hogy a népem érdekeit és jólétét messze a sajátom fölé helyezem. Mindennap. Ők azok, akik még a bánatomban is életben tartanak. – Oldalra pillantott, a lányra. – Most, hogy az átkok véget értek, nyomás nehezedik rám, hogy örökösöm legyek.

Isla felkapta a fejét, hogy szembenézzen a férfival.

– Mi?

– Az emberek biztosítani akarják a jövőjüket. – Azul sóhajtott. – Az elmúlt néhány száz évben számos óvintézkedést vezettünk be az uralkodók biztonsága érdekében. A népem arra szavazott, hogy szinte állandóan valóságos hadsereggel legyenek körülvéve, amely biztosítja a védelmet. Nem engedték, hogy más Újvidékekre utazzak.

Ettől Isla saját, csillagpálcával megtett utazásai még vakmerőbbnek tűntek. Egy pillanatra megértette, hogy Poppy és Terra miért voltak olyan szigorúak.

Isla nem akart örököst.

Nem állt rá készen. Ez szörnyűvé tette őt? Még ön-zőbbé?

Azt sem akarta, hogy élete hátralévő részét elszigetelten és szigorú őrizet alatt kelljen leélnie, tudván, hogy a halála az egész nép végét jelentené...

– Vannak más módjai is annak, hogy örökösünk legyen, a nyilvánvalón túl – mondta Azul. – Az uralkodók átadhatják a hatalmat egy szerelmi kötelék vagy különleges erekleve révén.

Mint a Kötéskészítő, gondolta Isla.

– Ennek azonban nagy ára van. A képesség végleges átadása jelentősen lerövidíti az uralkodó életét.

Ez sem tűnt életképes megoldásnak. Islának alig volt élete. Azt akarta, hogy most már igazán élhesse.

– Úgy nézel ki, mint aki mindjárt rosszul lesz – jegyezte meg Azul.

– A magasság miatt.

Azul erre olyan hangot hallatott, mintha tudná az igazságot.

– Megtiszteltetés uralkodni, de nem mindig öröm, Isla. – Megszorította a lány kezét. – Menj, látogasd meg népedet! Nézz szembe velük! Légy őszinte velük! Te vagy az uralkodójuk. Függetlenül attól, hogy méltónak tartod-e magad, csak te vagy nekik.

Isla úgy döntött, ez az, amitől a legjobban fél.